22. 9. 2008

ID: 55205

Nedovolené ozbrojování

Mít věc „ve své moci“ se chápe tak, že pachatel má věc ve své moci i tehdy, když ji nemá přímo u sebe, ale může ji mít např. uloženu v bankovní schránce, uschovanou u známé osoby, zakopanou v zemi, uloženou v dutině stromu apod. Věc ale má pachatel „ve své moci“, pokud ji má u sebe jen tehdy, když s ní může kdykoliv podle své vůle a úvahy volně disponovat, což současně znamená, že k ní má přístup, tuto věc na základě své vůle ovládá, anebo s ní podle své úvahy nakládá. Jedná se tedy o situaci, kdy s takovou věcí může disponovat, což znamená, že s ní může podle vlastního uvážení realizovat záměry, které s touto věcí má. O takový případ by šlo např. i tehdy, pokud by obviněný takovou věc svěřil jiné osobě k tomu, aby mu ji u sebe ukryla, uložila apod., avšak s tím, že mu ji kdykoli na jeho přání vrátí, anebo mu k takové věci umožní přístup.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 365/2008, ze dne 27.3.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného F. T., proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2006, sp. zn. 6 To 562/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 6 T 277/2003, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2006, sp. zn. 6 To 562/2006, a rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích, ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 6 T 277/2003. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Litoměřicích přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 6 T 277/2003 byl obviněný F. T. uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák., jehož se podle popsaných skutkových zjištění dopustil tak, že v době nejméně od 31. 8. 2003 do 19. 9. 2003 přechovával v místě svého tehdejšího bydliště v domě v obci V., okres L. bez povolení funkční dělostřelecký granát typu 125 OF Cv Sv ráže 125 mm.

Za tento trestný čin byl podle § 185 odst. 2 tr. zák. za použití § 45 odst. 1, 2 tr. zák. a § 45a odst. 1 tr. zák. odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 100 hodin.

Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací z podnětu odvolání obviněného F. T. zaměřenému proti výroku o vině i trestu shora uvedeného rozsudku soudu prvního stupně, rozsudkem ze dne 6. 11. 2006, sp. zn. 6 To 562/2006, podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně zrušil ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněnému F. T. podle § 185 odst. 2 tr. zák. za použití § 53 odst. 1 odst. 2 písm. b) tr. zák. uložil peněžitý trest ve výši 5.000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. obviněnému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání 14 dnů.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu, na který navazuje rozsudek soudu prvního stupně, podal obviněný F. T. prostřednictvím obhájce JUDr. M. H. z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání směřující výhradně proti nesprávnému právnímu posouzení věci. Soudu prvního stupně, s nímž se ztotožnil odvolací soud, obviněný vytkl, že skutek, pro nějž byl uznán vinným, není v

rozsudku uveden tak, aby vystihoval skutečně správně stav věci, a neumožňuje spolehlivě a jednoznačně posoudit, zda ze strany obviněného byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák. Obviněný zejména poukázal na to, že pokud bylo soudy zjištěno, že granát dal do skříně obviněný, vyplývá tato okolnost pouze z výpovědi svědkyně Š. Odvolacímu soudu vytkl, že při hodnocení okolností významných pro právní posouzení nebylo zvažováno, že granát byl objeven v bydlišti této svědkyně v době, kdy zde již obviněný nebydlel. Obviněný v této souvislosti poukázal na možnost podporující jeho verzi obhajoby, že v tomto mezidobí mohla právě jmenovaná svědkyně na uvedené místo, kde byl posléze nalezen, tento granát sama uložit, pro což by svědčilo i to, že byla bývalým zaměstnancem v kontrolní skupině zabývající se kontrolou dělostřelectva. Takto mohla svědkyně Š. jednat z důvodu msty či zášti vůči obviněnému. Obviněný též poukázal na nedostatky v posouzení objektivní stránky uvedeného trestného činu nedovoleného ozbrojování, pokud je mu kladeno za vinu, že se ho dopustil od 31. 8. 2003 do 19. 9. 2003, když se již v červnu 2003 odstěhoval, a v době jeho nálezu již v bydlišti svědkyně několik měsíců nebydlel. V této souvislosti je proto zřejmé, že nábytek, kde byl granát nalezen, nepoužíval. Za nelogické označil i to, že by svědkyně nalezla uvedený granát až dlouho poté, co její bydliště takto opustil. Obviněný ve vztahu k zjištěnému činu dále uvedl, že z výsledků provedeného dokazování vyplynulo, že jako občanský zaměstnanec v armádě nikdy nesloužil u útvaru disponujícího s granátem 125 OF Cv Sv., nebyl v období, kdy mohlo k odcizení granátu dojít na vojenském cvičení, a nebyl ani vyslán na služební cestu k útvaru disponujícímu s předmětným granátem. Obviněný si tudíž granát nemohl opatřit, a soud neměl k dispozici jediný důkaz, ze kterého by vyplývalo alespoň podezření, že ho obviněný získal jinde. V této souvislosti obviněný zdůraznil nesprávnosti rozsudku vyplývající z pochybení při aplikaci ustanovení § 220 odst. 2 tr. ř., § 2 odst. 5 tr. ř., jimiž se soudy důsledně neřídily. Podle obviněného za dané situace též došlo k porušení zásad vycházejících z principu „in dubio pro reo“. V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) zrušil rozsudky soudů prvního i druhého stupně a obviněného obžaloby zprostil.

K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, který konstatoval, že obviněný především namítal, že soudy obou stupňů nepostupovaly v souladu se zásadami podle § 2 odst. 6 tr. ř., a že popis skutku nevystihuje spolehlivě a objektivně zjištěné znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 185 odst. 2 tr. zák., protože granát mohla do skříně dát svědkyně Š. stejně dobře jako on. I v další části dovolání obviněný brojil proti tomu, že výpověď této svědkyně byla označena za věrohodnou. Státní zástupce poukázal na to, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, z jakých důvodů a na jakém důkazním podkladě oba soudy vycházely v projednávané věci z odlišných skutkových zjištění, než jaká měly, podle obviněného, učinit. Dovolání je tak podle státního zástupce podáno především ve snaze, aby soudy přehodnotily skutkový stav věci, a není založeno na hmotně právním základě. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř., že bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Obsah dovolání tudíž vyhovuje náležitostem formulovaným v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Dále Nejvyšší soud posuzoval otázku, zda uplatněný dovolací důvod lze považovat za důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Vzhledem k tomu, že dovolání je možné podat jen z důvodů taxativně uvedených v § 265b tr. ř., jejichž existence je zároveň podmínkou pro provedení přezkumu dovolacím soudem, Nejvyšší soud zkoumal, zda námitky obviněného na označený dovolací důvod dopadají. Shledal tak, že obviněný této podmínce nevyhověl v celém obsahu podaného dovolání, ale jen v jeho části.

Jestliže totiž obviněný své dovolání vymezil důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v

argumentaci nerespektoval, že dovolání lze na jeho základě podat, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Ze stanovených mezí této právní úpravy plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních, a nikoliv hmotně právních ustanovení. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Obviněný tato pravidla nerespektoval, protože ve větší části svého dovolání brojil proti způsobu, jakým soud prvního stupně, s nímž se ztotožnil i odvolací soud, hodnotil provedené důkazy. Soudům především vytýkal nesprávnost postupu vycházejícího z ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., kterou zjišťoval zejména v tom, že při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědkyně Š., jíž soudy uvěřily, nebraly dostatečně na vědomí jím tvrzené skutečnosti a jeho obhajobě neuvěřily.

Nejvyšší soud se touto částí dovolání obviněného nemohl zabývat, protože zde obviněný vytýkal především nedostatky ve skutkových zjištěních. Protože tyto výhrady nemají povahu hmotně právních námitek, dovolací soud nebyl oprávněn z těchto hledisek založených na postupu soudů obou stupňů při hodnocení provedených důkazů správnost napadených rozhodnutí přezkoumávat.

Vedle těchto argumentů na označený dovolací důvod nedopadajících však Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného je v souladu s označeným dovolacím důvodem podáno v části, v níž obviněný při respektování zjištěného skutkového stavu brojil proti správnosti použité právní kvalifikace proto, že nebyla skutková podstata uvedeného trestného činu ve všech směrech s ohledem na vymezené časové údobí od 31. 8. 2003 do 19. 9. 2003 naplněna. I přes tuto stručně vyjádřenou výhradu je nesporné, že obviněný poukázal na nedostatek právní povahy, a proto Nejvyšší soud z podnětu této relevantně uplatněné námitky mohl ve vztahu k ní, když neshledal důvody pro odmítnutí dovolání, ve smyslu § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumat zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Z hlediska takto namítané vady je vhodné uvést, že trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák., jímž byl obviněný uznán vinným, se dopustí ten, kdo bez povolení sobě nebo jinému opatří nebo přechovává výbušninu, zbraň hromadně účinnou nebo součástky, jichž je k užití takové zbraně nezbytně třeba.

Jestliže obviněný vytýkal nedostatky v právním posouzení uvedeného trestného činu především proto, že nebyla naplněna jeho skutková podstata po objektivní stránce, lze zmínit, že ve vztahu k ní tento trestný čin záleží v opatřování výbušnin, zbraní hromadně účinných nebo součástek, jichž je k užití takové zbraně nezbytně třeba, ať pro sebe nebo pro jiného, a nebo v jejich dalším přechovávání.

Podle tzv. právní věty se obviněný tohoto činu dopustil v alternativě, že bez povolení přechovával zbraň hromadně účinnou.

Pro úplnost je možné zmínit, že zbraní hromadně účinnou je taková zbraň, která při obvyklém použití je způsobilá současně usmrtit více lidí nebo jim způsobit těžkou újmu na zdraví (např. kulomet, samopal, minomet, plamenomet, dělo, ruční granát apod.). Za zbraně hromadně účinné nelze

považovat pušky, pistole, revolvery apod., a to ani za podmínky, že jsou způsobilé vypálit po jednom nabíjení více ran (tzv. zbraně samonabíjecí a opakovací). K trestnímu postihu podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák. postačí opatření sobě nebo jinému anebo přechovávání jen jedné zbraně hromadně účinné (Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, s.1140-1141).

Protože v této věci je předmětem činu dělostřelecký granát, je nutné přisvědčit napadeným rozhodnutím, že s ohledem na to, že podle obsahu spisu bylo zjištěno, že byl funkční, měl roznětky a byl naplněn tritolem, jedná se v jeho případě o zbraň, která při obvyklém použití je způsobilá současně usmrtit více lidí nebo jim způsobit těžkou újmu na zdraví, a jde tedy o zbraň hromadně účinnou.

Ve vztahu k tomuto znaku objektivní stránky trestného činu podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák. tedy Nejvyšší soud žádné nedostatky nezjistil.

Jak je výše uvedeno, dalšími znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák. jsou opatřování a přechovávání. S ohledem na uplatněné námitky obviněného je potřeba poukázat na to, že „přechovávání“, je jakýkoli způsob držení nebo nošení zbraně [srov. § 2 odst. 2 písm. a), b) zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu ve znění dalších změn a doplňků (dále jen „zák. č. 119/2002 Sb.“)]. Významné je však především to, že pachatel musí mít zbraň ve své moci.

Mít věc „ve své moci“ však není v teorii konkrétně definováno, ale je vhodné poukázat na to, že je chápáno tak, že pachatel má věc ve své moci i tehdy, když ji nemá přímo u sebe, ale může ji mít např. uloženu v bankovní schránce, uschovanou u známé osoby, zakopanou v zemi, uloženou v dutině stromu apod. (Novotný, O., Vokoun, R. a kol. Trestní právo hmotné-II- Zvláštní část. Praha: ASPI, a. s., 2007, s. 237-238). Věc však má pachatel „ve své moci“, pokud ji má u sebe jen tehdy, když s ní může kdykoliv podle své vůle a úvahy volně disponovat, což současně znamená, že k ní má přístup, tuto věc na základě své vůle ovládá, anebo s ní podle své úvahy nakládá. Jedná se tedy o situaci, kdy s takovou věcí může disponovat, což znamená, že s ní může podle vlastního uvážení realizovat záměry, které s touto věcí má. O takový případ by šlo např. i tehdy, pokud by obviněný takovou věc svěřil jiné osobě k tomu, aby mu ji u sebe ukryla, uložila apod., avšak s tím, že mu ji kdykoli na jeho přání vrátí, anebo mu k takové věci umožní přístup.

Pokud však jde o situaci, která je v této věci projednávána, na takto vymezené podmínky nedopadá. Podle skutkových zjištění se měl obviněný činu dopouštět v době od 31. 8. 2003 do 19. 9. 2003, avšak podle výsledků provedeného dokazování obviněný v této době v obci V., které před tím bylo jeho bydlištěm, ani nebydlel ani nepřebýval, protože se z trvalého bydliště své bývalé družky Š. v červnu 2003 odstěhoval. Pokud byl dělostřelecký granát svědkyní Š. až dne 19. 9. 2003 v tomto domě ve skříni objeven, stalo se tak tři měsíce poté, co obviněný již do tohoto domu neměl přístup.

Na základě takto popsaných skutkových okolností vznikají pochybnosti o tom, zda byly ve smyslu shora uvedených zásad naplněny znaky „přechovávání“. O tom, že obviněný po svém odstěhování z označeného bydliště, již do domu svědkyně, a tedy ani k věcem, které zde měl uloženy, neměl přístup, svědčí prohlášení svědkyně Š., která uvedla, že poté, co se obviněný v polovině měsíce června 2003 odstěhoval, jí vrátil klíče od domu a od poloviny června tam již nebyl. Z této její výpovědi, jakož i ze souvislostí, za nichž svědkyně ve skříni objevila granát, vyplývá, že ji obviněný o tom, že si v jejím bydlišti nechává předmětnou zbraň, neinformoval. Nelze proto uzavřít, že by si obviněný možnost s touto zbraní nakládat, zajistil prostřednictvím jmenované svědkyně, např. tak, že by mu po dohodě tato umožnila přístup do domu. Ze všech doposud zjištěných skutečností naopak plyne, že když jí obviněný vrátil klíče od domu, neměl již do něho přístup, a tudíž si cestu k tomu, aby s předmětnou zbraní mohl podle své vůle kdykoli manipulovat, zcela uzavřel. Z obsahu spisu lze totiž

dovodit, že po odchodu obviněného ze společné domácnosti nebyly vztahy mezi ním a jeho bývalou družkou dobré, proto nebylo možné, aby podle svého přání mohl, i bez přítomnosti svědkyně dům či jeho část, kde měl věci uloženy, navštívit, nebo do něj vstoupit.

K tomu je ještě nutné zdůraznit, že za rozhodující okamžik z naznačených hledisek není to, kdy se obviněný odstěhoval, ale kdy vrátil klíče, a tím si zamezil možnost volně dům navštěvovat. Uvedené skutečnosti tak svědčí pro závěr, že od doby, kdy vrátil klíče od domu ve V., se zbavil možnosti se svými věcmi zde ve skříni uloženými, a tedy i dělostřeleckým granátem, volně podle své vůle nakládat. Tedy od tohoto okamžiku jej již „ve své moci“ neměl, což znamená, že nemohl být naplněn znak „přechovávání“, protože ten není dán za situace, kdy pachatel nad zbraní, jíž sice bez povolení získal, avšak zanechal ji na místě, kde si ji nemůže podle své vůle vzít, volně s ní nakládat. Jestliže měl obviněný v důsledku těchto okolností zamezen přístup k prostorám, kde měl granát uložen, nelze dovodit, že ho měl „ve své moci“, a tedy že ho přechovával ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák.

Jak vyplývá z obsahu napadených rozhodnutí, soudy se těmito otázkami prozatím nezabývaly, a Nejvyšší soud s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí obou soudů považuje za nutné jen poznamenat, že soud prvního stupně ve svém rozhodnutí k právnímu posouzení činu, jímž byl obviněný uznán vinným, uvedl na str. 3 odůvodnění svého rozhodnutí pouze to, že „za daného stavu dokazování bylo prokázáno, že obviněný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák.“. Odvolací soud na straně 7 svého rozsudku uzavřel, že „obviněný prokazatelně bez povolení přechovával zbraň hromadně účinnou, kterou si opatřil za účelem soukromého použití. Jedná se o ohrožovací delikt, který byl již dokonán opatřením a přechováváním zbraně hromadně účinné. Jelikož zajištěný funkční dělostřelecký granát by byl v případě jeho aktivace schopen způsobit nedozírné následky na majetku či zdraví osob, pak tato okolnost společně s úmyslnou formou zavinění pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák., když ohledně zavinění lze konstatovat, že obviněný jednal v úmyslu přímém podle § 4 písm. a) tr. zák., neboť chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit a ohrozit zájem chráněný tímto zákonem spočívající v zájmu společnosti na bezpečnosti lidí proti možnému ohrožení jejich života a zdraví, které vyplývá z nekontrolovatelného držení střelných zbraní, střeliva a výbušnin“.

Z těchto úvah soudů nižších stupňů je zřejmé, že shora naznačeným otázkám nevěnovaly potřebnou pozornost a nezkoumaly naplnění znaku „přechovávání“ ve vztahu ke konkrétním učiněným skutkovým okolnostem. Nutno je však podotknout i to, že použitá právní kvalifikace nevykazuje nedostatky jen ve vztahu k tomuto formálnímu znaku, ale napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i ohledně subjektivní stránky, protože pochybnosti vznikají i ohledně zavinění obviněného, které zůstává, i přes v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu konstatovanou úvahu, že obviněný jednal v přímém úmyslu, zcela neobjasněn. Nebylo totiž zkoumáno a vysvětleno, z čeho soud vycházel pro závěr, o tom, že obviněný chtěl předmětný dělostřelecký granát v domě, do něhož nemá přístup, přechovávat, aby tím proti zájmu společnosti ohrozil bezpečnost lidí. Takový závěr na podkladě dosavadních výsledků dokazování lze učinit, neboť se za daných okolností, když obviněný neměl předmětný dělostřelecký granát „ve své moci“, jak bylo shora uvedeno, a nic nesvědčí o tom, že by se aspoň pokusil jej do své moci získat, nemohl zákonem předpokládaný následek, nejen chtít, ale ani jej předpokládat.

Protože o správnosti použité kvalifikace vznikají pochybnosti, a otázkám významným z hlediska její možné aplikace na zjištěný skutkový stav nebyla věnována potřebná a nezbytná pozornost, Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného je důvodné, a proto rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2006, sp. zn. 6 To 562/2006 i rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 6 T 277/2003 a podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu

soudu v Litoměřicích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Na soudu prvního stupně, jemuž se věc k dalšímu řízení vrací, bude, aby se shora uvedenými právními závěry a úvahami zabýval a v návaznosti na ně doplnil i v potřebném rozsahu dokazování, a to zejména výslechem svědkyně Š., jíž se bude nutné dotázat, za jakých okolností obviněný její dům opustil, zda si vzal věci, které u ní měl v průběhu soužití s ní uloženy, zda jeho odchod byl absolutní, či zda se do domu mohl vracet i poté, co jí vrátil klíče, a za jakých okolností. Bude vhodné se jí přímo dotázat, zda jí obviněný sdělil, že u ní má uvedený granát uschován, event. kdy si jej vyzvedne. S ohledem na úvahy o možnosti použít uvedenou právní kvalifikaci, bude potřebné se zabývat i tím, od kdy se v domě v bydlišti svědkyně a v místě, kde jej nalezla, uvedený dělostřelecký granát nacházel, kdy jej tam obviněný umístil. Dále bude nutné zjistit, kdy naposledy uvedenou skříň použila, respektive, kdy do ní nahlédla, zda tomu bylo i v době, kdy obviněný u ní bydlel, kdy mu umožnila si do předmětné skříně věci ukládat. Nebude též od věci se jí dotázat, kdo všechno měl k předmětné skříni přístup, a to jak v době, kdy tam obviněný bydlel, tak i v době, kdy jí klíče již vrátil. Obdobné dotazy bude vhodné položit i obviněnému, a to i přesto, že v zásadě odmítá verzi, kterou podala ve své výpovědi svědkyně Š. Nelze přitom vyloučit možnost doplnit dokazování i o další důkazy, pokud z průběhu dokazování taková možnost vyplyne.

Po doplnění dokazování v naznačeném rozsahu bude nutné zvažovat v rámci úvah o trestní odpovědnosti obviněného všechny shora uvedené právní názory, jimiž budou soudy nižších stupňů povinny se řídit, a posléze uvážit, zda obviněný naplnil znaky trestného činu, jímž byl nyní uznán vinným, event. uvedeným trestným činem v jiné jeho podobě. V této souvislosti je vhodné jen naznačit, že by mohla do úvahy přicházet stejná právní kvalifikace, pokud by se podařilo prokázat, že si obviněný uvedený dělostřelecký granát „opatřil“, což je další alternativa způsobu jednání, jímž může být trestný čin podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zák. naplněn. To však jen tehdy, pokud by podle výsledků dokazování bylo objasněno, kdy a kde obviněný uvedenou zbraň získal, což se však i přes poměrně rozsáhlé dokazování zaměřené na tuto otázku, doposud nepodařilo zjistit.

Pokud výsledky provedeného dokazování, které je zde naznačováno, bez pochybností neobjasní všechny znaky uvedené skutkové podstaty trestného činu, podle něhož byl čin obviněného posouzen, a nebude možné usoudit, že obviněný spáchal jiný trestný čin, bude na místě uvažovat o tom, zda v jednání obviněného, které mu je kladeno za vinu nelze spatřovat přestupek. V takovém případě bude na soudu, aby věc příslušnému orgánu postoupil.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)
- Právní styk s cizinou (exkluzivně pro předplatitele)
- Podjatost soudce
- Poškozený (exkluzivně pro předplatitele)
- Odejmutí věci soudci
- Přerušení výkonu trestu odnětí svobody
- Účinné vyšetřování (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávný úřední postup
- Adhezní řízení

- Poučení o přípustnosti dovolání v trestním řízení (exkluzivně pro předplatitele)